

196 = 1
19

עלומים

עלון החטיבה
הבעת חיים
שנת 1957 15.2
ל"ס . 43/9

196 = 1

יצירת הברתנו

מתייבת ללחם בתכונות

המועצות בפרט -

לטיפה תכונות של

איש הקונקנה

גליון זה מוקדש לקומונה בחברתנו: ראינו
 לבחור להעלות נקודות אלו בכתב מאחר להן
 הועלו בעיתות רעים, ומאחר שהחול לבוץ
 נאלצו הקנין הפרטי, בו אנו נלחמים. לא
 התימרנו להגיש לקורא פתרון טובי, אלא
 הנצנו לעוררו למחשבות אשר אולי יחמוץ
 לחייב עליהן בכתב. האם מקימים אנו את
 הקומונה? במה? האם יל לעתיד ערך
 לקימה? ובכלל אם יש צורך לומר על
 עיקרון זה?
 התדלנו לכלול בעיה זו ברב המדורים
 הקבועים בעלון, כגון: משוט ברחבי המק,
 וכדאי לדעת;
 אנו מצטערים יכה מעטים מביעים דעותיהם!!!

הקומונה לבוא צפה, תפקידה דעתידה

אנו עכשיו על סף סיום תקופה יפה בחיינו: תקופת ילדות ונעורים. בתוכה שש שנים
 במסגרת הטיבה בני הקיבוץ בה רכשנו ערכים חדשים והיוונו את המשמרת הצעירה של
 הקיבוץ. העולם נראה תמים ורורד, נפשונו מלאה אידאליזם הניראים כה פשוטים להגשמה.
 אולם ככל שמתקרבים יותר לבעיות החיים החוליות ונתקלים בהן במגע ישיר, ככל שמת-
 בגרים וחושפים את ההווה במציאות, נויים לאכזבות, ליאוש מה ונוטשים הכל מתוך מ-
 חשבה שאין בכוחנו לבצע מסגרת חיים קיבוצית בעולם הקיים. רבים מעליה טפקות על
 קיום השוויון והקומונה בחטיבה-"מה ערך לכך שאם הכניסה לחטיבה אנו מכריזים על
 קומונה, ונלילו לפנייה ואחריה קימת אנרכיה גמורה-שלך-שלי; שלי-שלי".
 בכל שנה עולה גל חדש של "קנאים" הלוחמים על קיום הקומונה. מכך מסתבר שאין
 קיובה חלוי בראוננג בלבד. חבריא! אל לנו לשכוח שאנו טיפה קטנה בים גדול המאים
 עליה להסמיקה בקרבו. אנו חיים בעולם קפיטליסטי, רכושני המושחת על העלות פרטית
 על אמצעי היצור ונזון ממציאת לשדו של מעמד הפועלים. הקשרים המסתחתיים עם השכבות
 הזעיר בורגניות בעיר, משפיעים השפעה מכרעת על חוסר ההאפשרות לשמור על הקומונה
 באופן קיבוצי. המסטר הרכושני יוצר באדם רגשות אנוכיים באשר הוא נאלץ להלחם על
 קיומו כדי לא להגרר אל השכבות המנוצלות. גם לקבוץ חודרים אלמנטים כאלה ופורצים
 חורים בטכור שהקמנו נגד העולם החיצוני, החיים הקשים שעברו הורינו בקיבוץ-הקמת
 המפעל הגדול של הקבוצים, -החשישות והזיקנה אצל רבים, מצריכים שנות מרגוע והקלה
 רבה, בהעלאת רמת החיים. מטרה זו עדין אינה יכולה להתקיים במלואה מפני שהקבוץ א-
 ינו מסוגל לתת לחבר את כל צרכיו. על כן מנסה החבר להשיג את רצונו בחוץ.
 כל בלה הח מעט מזעיר מתוך מכלול הקשים הצצים יום יום. אנה היגיים להתיחס
 לבעיות בהתנה מלאה ולנסות להתגבר עליהן תוך הכרה לפני מה אנו עומדים. החינוך
 הוא אחד הממצעים החשובים ביותר בעצוב דמותו של בן הקיבוץ. לפנינו אין הפקיד של
 הקמת מפעל מכרשטיים תוך קורבנות גדולים, עלינו להמשיך את המפעל תוך מגמה לשינוי.
 אולם אין לזרוק את הישן ולצעוק עליו: חמס. יש ללמוד את הלקח ממנו ולהקים חברה
 הממשיכה את הישן החיובי ומחדשת ערכים שנחישנו.
 זוהי המגמה הטמונה בקיום הקומונה בחטיבה. מטרתה לחנך את הדור הצעיר לאותם

ההכרה בהכרה בנין קומונות במציאות של מדינת ישראל, אשר נקנית ע"י ההיגיון בחטיבה היא המפתח להפקידו של הדור הצעיר כממטיף מפעל אבות.

אסור להסוג מקיום הקומונה מתוך ראייה שהיא חייבת מתגשמת בחוגי הנוער. בחוגי הנוער עדיין אין הכרה בשלה בהכרה הכימיות של ההגשמה. פשוט, עדיין אין מזגרת מוגדרת ומובן שיש הכרה בהקמתה. טוב בעיה ה- נולדת והקטורה עם המטף קיום הערכים הנקנים במת- גרת החטיבה. התפקידים הם רבים וקשים: "לש עליך ה- מלאכה לגמור, אך אין עליך להסתמט ממנה". אלה מילים המצות יפה את המטלה. עלינו לקיים את הקומונה על אף הקשים תוך הכרה מלאה בחטיבותה וחוף נכונות להאבק.

אם אנו לא נגמור - ימשיכו הצעירים אחרינו. עדה (יב)

מה דעתי על הקומונה וכל הכרוך בכך? זהו הנושא עליו אכתוב כפי שהיציעה לי המערכת. הנושא, מסובך ומופשט כאחד לכן אצטמצר בעתי נקודות בלבד.

(א) קומונה בכסף.

אינני מאמין כי אפשר לקיים בחברתנו קומונה בכסף, נוסף על התקציב המס ותרף לכל החברה, - הווה אומר 8 לשלכל חבר-שזהו המטבע החופשי, והמפכה הוה כי קימת תופעה של כסף פרטי, נוסף על התקציב מהמטק. אנו הייה בחברה מושתתת על יסודות האחרה והשיוויון, חברה המ- תחשבת ברצונות הפרט וחברה שאריכה להגיע באיזו דרך למציאת פת- רון שיתאים לקו בו חונכנו ע"י מובינו ומטקנו. איך מסוויך את כספי הנוערים? לא נחייב למוסרי, כי לאור נטיון העבר, הדבר לא נראה לי. גם מינוי "טוטריים" אינו תואה את צרכינו. והפתרון הנר- אה לי, הוא בדרך של מצפון והכרה. הוא יפטר רק ברצון משותף של כולנו. אין ערך לקומונה בכסף-והועדה משמטת מעין קומאי.

(ב) קומונה בצירוד.

לעומת זאת הקומונה בצירוד היא מפעל חברתי הכרחי ומועיל, היא הפותרת את בעיית הצירוד לטיול ולמחנה. לדעתי פועלת הועדה בנידון זה בסדר גמור ובעזרתנו היא תוכל לרכוש צירוד טיולי ומחנאינוסף, לכל החברה. צירוד רב-שכרו בצידו-"המכון" בריצות לפני כל טיול או מחנה. עלינו לשמור על מה שקיים ולהוסיף צירוד חדש על מנת שבעתיד ימלא מחסן הקומונה את צרכיה של החברה סולה.

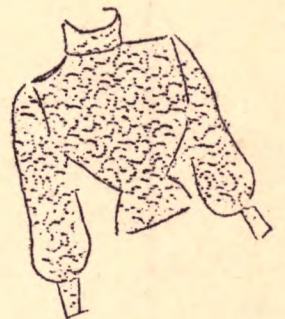
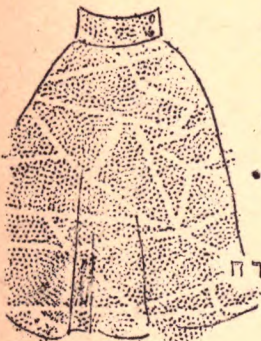
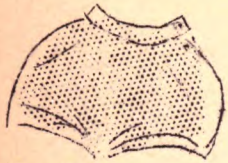
עפר (יא)

על מותו הטרגי של יהודה עובד

קצרת על סגנון חיים

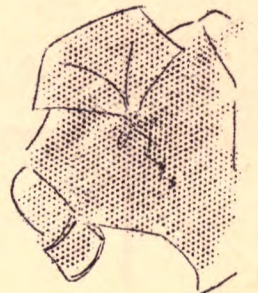
עלינו למכונת שטסיענו לכנס תנועת. הצתופפנו, חבנה גדולה של בני קבוץ לבוש חולצות מחולות.... פרצנו בשירה אדירה "חולצה כחולה זהה עליה בלי שום ספק על כל העדיים". שיר זה אנו שרים בכנות ובחרוזה גדולה בכל עת, כאשר אנו נמנחים ב- עיר לרגל המנה תנועתית, אך אנו לובשים את החולצה הכחולה רק לעיתים וחוקות, ואין היא משמשת לנו כיום אלא כסמל. לא אבוע לטבוע את עלבונה, ולא אגרוס כי לבן הקיבוץ נאה חולה כחולה בלבד. אבל יש להזהר מפני הקאנויות השניה, והיא הנ- סיה להרבות בלבוש (בעיקר צאל בנות). עד כה היתה אצלינו אורת הלבוש נאה והולמת את צרכינו. גם אם החוצה היתה תפורה בצוארון פתוח או גבוה, הרי מחיר הנד היה שזה לכל נפש, הנורמה שנקבעה ע"י המחסן לא מנעה את ההתאמה של הלבוש לטעמה ש ל כל אחת ואחת. כולם בעת האחרונה נפקחים נצני הרכוש הפרטי אף אצלינו בצורת תוספת של חולצה או סודר. אין יתרונם בזה שהם יפים יותר מלבושינו אלא לאחר שטמא או דודה קנתה - הרי שאריך ללבוש....

זו הבעיה בראשיתה. אולם אם לא נעקור את התופעה ב"פקעיה" נגיע למצב אליו היגיעו משקים רבים, מקום שלבת אחת ישנן שלושה-עשר חולצות ולאחרת שלוש בלבד. המחסן מספק לנה את כל צרכינו, ומזקע נדמה לנו כי "אין לי מה ללבוש היום"??-יש לנו חולצות ערב היפות אחת יותר מרעותה, מהו היצר הדוחף אותנו לרצות עוד חולצה ועוד סודר? אני עונה: לא המחסור הוא שפוקד על ראון זה אלא תאות הה- תקשטות שאינה הולמת את חיינו היום ירמיים וה- פשוטים כל כך.

גם את הבאים אלינו אפשר לדעת לחייב לל- בש בגדים הדומים לשלנו ובכמות הדומה לזו שלנו. כל אם בא אלינו חבר לחיות את חיינו החברתיים והלמודיים הרי שהלבוש הוא חלק בלתי נפרד מאורח חיינו.

בל נזלזל ברצינות הבעיה שהועלתה כאן. גם לא נוכל להסתפק בזאת שנצביע על התקלות, נדבר על הצורך בתיקון ותו-לא. אדרבא, נעשה היום הכל למען יהיה בכוחינו ובזכותינו אחר כך לשנות דבריהם גם מחוץ לחברתינו. וגם אם נשאר נאמנים לעקרונות ה- קבוציים בפרשת הלבוש בתקופת היותינו בבית ספר אין לומר די בכך. עלינו להתחסן גם בגד השפעות אחרות העלולות לפעול עלינו בתקופת היותינו בצבא,

כי צריך להיות ברור לכל אחד מאיתנו שאם הסיבה מהצבא עלינו להשתלב מחדש בדפוסים הקיבוציים שונים בתחום ערכים רוחניים בלבד אלא מתבטאים בדברים שבמוח עלינו. על כן אנדק בקריאתי: "פשוטנה בגדי תפארתכן"....

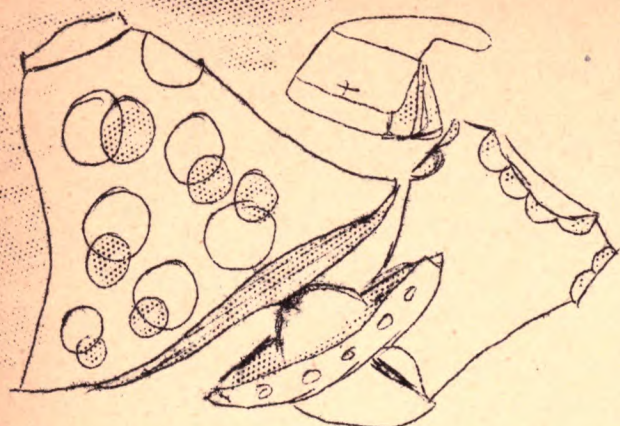
בתייה (יא)

הציפור

1. היה היתה לי ציפור קטנה. הציפור הקטנה לבנה היתה עשיתי לה כלוב, וי... אותה בפנים ש מתי הבאתי לה אוכל, וכל יום
2. פעם ברחתי לי הציפור הקטנה הציפור הנחמדה והלבנה אין ברחתי-זאת לא ידעתי אך אליה התגעגעתי.

י"ו ד'תש"ב
 חנה רפי הראשון?
 הקדמה בכחחנו בראשית השנה

לא קימנו קומונה כחחנו ואף לא חשבנו על הקמתה. לא הרגשנו בחסרונה ויתכן גם כי חסרה הסברה מספקת בנדון זה. אולם עם עלייתנו בהפקדי השכבה הבינונית וכמעט לשנה הבאה, העלינו את ענין הקומונה לדיון והוחלט לקימה, אם כי רק באופן חלקי, בצירוף הילד. הוא אינו רב, אך יעיל. בדבר שותפות בכסף ואינו קשים רבים

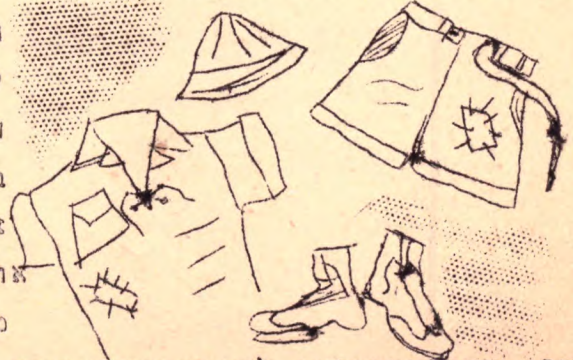
ולא יכולנו להתגבר על כמה מהבעיות שעלו, כגון, מעמדם של ילדי חוץ הקומונה זו מקורות לקופת הקומונה וכו'. החלטנו לדחות ענין זה לשנה הבאה, בכלל נראה לי כי בנדון זה גם השכבה הבוגרת העיניינית אינם כשורה-כך, למשל, ענין הנסיעות עם ההורים אינו מתישב עם עקרון הקומונה וכל הנמוקים בהם מנסים לתרץ פרצה זו נראים לי כאחידת עיניים.

אני מחייב את הקומונה משום שהיא משחלבת באורח חיים קבוצי. אולם יש להכשיר לכך את החברה ע"י פעולת הסברה מתאימה. יתכן לפעמים מסיבות שונות אין הרגע מתאים לקבלת הקומונה בשלמותה או בחלקה, ואז אין לכפות על הכיתה את קבלתה (כל זה אמור, כמובן, לגבי כחה ט').

לשאלה: מהו עתיד הקומונה בחברה? ישנה לדעתי, תשובה אחת מרועת: "הקומונה - להצליח". החלטה תלויה גם בדרכה ובמהותה של הקומונה הקבוצית כולה בסניף הבאות - אך עיקר ההחלטה של הקומונה שלנו תלויה בנו, בחברה.

חנה רפי רפרו?

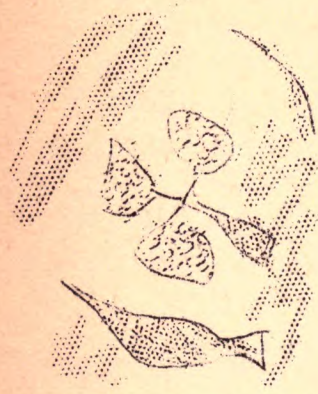
קומונה כרושה שוויון. אולם נשאלת השאלה: מהי החברה המסוגלת לקיים קומונה? אני חושב כי הקומונה יכולה להתקיים רק בחברת ילדים קבוצית מלוכדת אשר כגור מיסוד - דה מקימת שוויון בכל וכל חבריה חושבים זאת לנחוץ. ישנם מספר עיקרים עליהם בנו ויה הקומונה: א) שותפות בכסף בין כל הילדים וחלוקה שווה. ב) שוויון בגודלים. ג) שוויון הרהיטים ובכל הנוגע לצרכיו של האדם. גלי יסודות, אין קיום לקומונה ונה והחברה נחותרת לקראתה חיבת לטפחה מצעדיה הראשוניים. לדעתי אין בטיס איתן לקומונה בחברתנו משום שחברי החטיבה לאחר שגומרים את הלימודים והולכים לאבא שד וכחים לגמרי את ענין הקומונה. מתחילים לחסוך כסף לשם קניית רדיו ורהיטים, וע"י כך בא הקץ על הקומונה. אך בכל זאת קיים צעד חשוב בקיום הקומונה במסגרת חברת הילדים. התחננו שמרובים בה ילדי החוץ, זקוקה לתנאים של השואה פנימית שתוכל לה- תבצע אך ורק על יסודות הקומונה. בחטיבה מתחילים בקיום הקומונה החל מכחה ט' ועל כן נגשנו גם לנו להקמתה בכחחנו. העלנו את בעיית הקומונה לדיון בפעולות,

והגענו לכלל מסקנה כי קומונה בכסף לא נוכל לקיים השנה. אבל החלטנו כי נעשה את הקומונה בטוחה הציוד למחנות ולטיולים. הוחלט כי על כל ילד שברשותו חרמיל, מימיה, חבלים, אלחות, סמלים וחפצים אחרים בעלי ערך ימסרו לקומונה. אשר תשמור את החפצים ובזמן הצורך יוכל כל ילד לקבל חרמיל, מימיה וכיוצא בזה. הכחה בחרה בועדה בת שני ילדים אשר מתקידם לאסוף את החומר ולרכזו. הועדה בנתה ארון וכיום נמצאים בו כל

ובקופו עיו בגבול

יצאנו להספקה והיה לי נורא חשק להתחרדן קמעה, בשמש. אך מיד נזכרתי שנת חובתי ה"עלומית" שהם מלאתי ואצתי למלא את חובתי ככתב נודד. הצטידתי במחברת ובעיפרון הנודדים ושמתי פעמי למחסן הבגדים להפגש עים רחל וחנה ולשמוע דבר מה על בגד זה שאני לובש. נכנסתי מאור לחושך הקור עטפני ושיני נקשו זו לזו. ערמות בגדים נראו לעיני מגבוה, מפיות, פג'מות וכ'. את רחל וחנה פגשתי כשהן מסכמות את החקצ- יב שהוצא על כתה י"א. שמחתי דוקא, כי הרי זו כחתי ובלי משים פתחתי מחברתי שלפ- תי עפרוני והחילוחי לרשום.

בנות: פג'מה-7,5	בנים: פג'מה-8,5
תחתונים-1,1	תחתונים-1,1
גופיות-1,1	גופיות-1,1
גרביים-2,4	גרביים-2,4
מכנסים-5,0	מכנסים-5,0
בטלדרס-15,0	בטלדרס-15,0
על בת: 45,0	על בן: 47,0
(בממוצע)	(בממוצע)

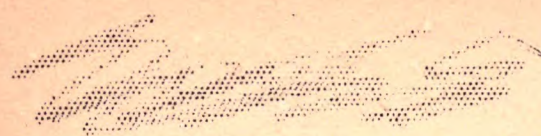
(המספרים הם יחסיים כי הבנות למשל קיבלו שני זוגות מכנסים ושני זוגות גרביים וכו'. והגביה שצמחו, לא מעט קיבלו ארבע חולצות וחוף מזה הם צריכים הרבה יותר בד. המחירים מצביעים על חתיכה אחת מכל בגד).

"סכום עצום פלטתי". "מהו החקציב אשר מגיע לילד בגיל הנעורים בשנה?" בעצם מגיע ללל ילד סכום של שישים וחמש לירות (לפי הנורמה), ענתה רחל וחנה החזיקה א- חריה "אגל מכיון שהמשק במצב קשה צומצם החקציב עת כדי חמישים לירות בלבד. "כיצד זה קיבלנו כבר כעת, כמעט את כל החקציב, הרי רק מחצית השנה עברה". תמתי "לפני שנה אידנכם במלבושי קיץ ואף השנה עוד נוסף משהו. החקציב מתחזן ע"י העברת בגדים מן הגדולים לקטנים יותר. למרדך המצב הכסבי הקשה שהיגיע לכך שתקציב אנו מקבלים מתחת למינימום, הסתדרנו השנה הודות לנסיון שרכסנו בבחירת הבדים והתאמתם לגילים השונים. עד כה סיפקנו הרבה מלבושים מהרזרה של השנים ה- קודמות".

"כיצד מסתדר הדבר סלרוב ילדי החוף ישנם בגדים המתאימים לשלנו?" "ישנם כאלה המביאים בד כשלכם או כסף, והמחסן מט חדל להתאים את הבגדים, כדי ש- הלבוש לא יהיה גורם מפלה בין הילדים!". "מה נדמו סיגנון הלבוש הרהרתי בקול רם. "עדין לא מצאנו סיגנון כפרי אשר י- יהיה תואם לחיינו אגב: זאת הי בעיה של כל ההתישבות העובדת, ולכן המודה העיר- ונית מגיעה עדינו וחבל. "נענעה רחל ראשה בעצב. "חבל ש'צטרך לעבור זמן רב כל כך עד שנמצא סיגנון כיאות לנו" הוסיפה חנה.

"אומנם אנו שומרות על שוויון בבגדים בחטיבה ואחט מסיעות לנו בכך". אך אם ההעברה ממסננינו למחסן הגדול מצטברים בגדים אצל בנות מעל לנורמה. וחנו טרם זכינו לראות את פרי השוויון. לעיתים אנו תוהות-מדוע טושקעים על ידינו ממציים רבים כל כך והם בסופו של דבר לריק?" אמרה חנה. רחל הוסיפה: "אולי אלו שיתחנכו ש- ניס רבות יותר בחטיבה, ייצרו גרעין שישמור על ערב השוויון והלבוש בגבירות". רחל וחנה ביקשו שתהיה גישה רצינית לבעיות הלבוש ושמירת הרכוש. שלא תבחר- נה. קולגמות לילת הולמות את חיינו.

"כמה עובדים יש כאן?" שאלתי. "בעונה הבודות של גח ישנו מספר מועט של עובדות אך לעיתים הוא רב מידי ואנו מקוות ש נספיק להכין ולהעביר את הבגדיה לק-

...בקצב הזמן...

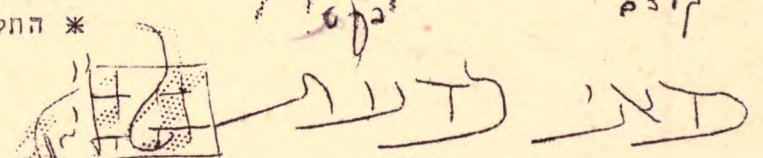
שכבת נעוריה:

* הערב טנו מטרות אצלינו חיליה בעיקר אנומי. מי יתן והם יביאו בכנפיהם את השלום (... ולא ילמדו עוד מלחמה...)

* נערך ערב חיוכים, בלעז: גחי, גיחי וגיי... מזג הבורי טייע לקילקולים הטכניים שהמחישו את המתקנות הרגילה בכל חוכניות קול ישראל.

היה זה ערב "חיוכים" לשמן, וכמעט שלא נזדקקו לקילסונים...
*יחי הטיהור!... עוד תאנחו היו זמניהם.

במסיבת ליל שישי האחרונה שיחררנו את חילינו מהאבא "קרה נס ואף אחד מהמטוואריות לא התביש לסכי את רק חיינו בתהל".

* שורת מכשולים שהריצה מעליה את החברה, היתה אות לקיום יום ספורט מוצלח של הש-יכבה. אכן, היה טעם לטחוק ולחוק ולהרג-יש כמה טוב להיות צעיר.

* מחסן הקומנה מחזורר לתחיה להואותך שכך מתחילה טיוליה. פניהה של בני כ-חות י' וי"א מועדות השנה למצדה וכה-קדמה לכך עברו יום אמונים ממזרח הגד"נע. חברה, האטידו בתרמיל צד לטיסוף ושמים ואנא!-כתבו לעלומיהם.

* בטעה טובה ולא כל כך מוצלחת, התחילו החברה לחוש:- מיה חמיה ע"י שטח מגוריהם.

שכבה בינונית:

* תחת האומר ומזליל-החקיים רק ערב צליל. נערכה צלילידה, ואפילו אלה שגימי חול מנגנים על צבים-החליפו פרנסתם ובמבמו על סירים.

* נערך ערב המוקדט לביח הספר בקיבוץ. המנחה היה יואל.

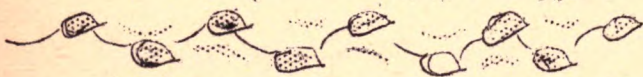
שכבה צעירה:

* החקים יום ספורט מוצלח.

(3) מהו האוטופיסט שיסד קומונות באמריקה?
היה אטון!

(4) למה קוראים הקומונה הפריזמית?
קרייה - האניס אלוהי הקב"ה טוב

פיהככה הצנסורה - הקב"ה... 1493!

(5) המאפיין את הקומונה שלנו!
No Money!

(6) הכחה שמקימת את הקומונה במלואה היא כתב יד (ההלכות כללית - משפחה)

(7) הבניין השיתופי בשכבת נעוריה הוא המקלח!

(8) המאורע המוזיקלי הקשור בנידון

האסרות אלסרה: "צריפים ויה" (ההלכות - כל ימיהם שלם רק) (הקלח...)

(1) מי הם הקומוניסטים הראקציונים ביותר? הנכרים!

(2) מה היה התנועה הקיבוצית שהיתה קימת בארץ בסוף הבית השני? האסיים!
הידעת?

(1) מספר החזירים בטכניהנו ובש-פניה חוסף 60, 60 ~ 60 ראש!

(2) המגד הקומוניסטי ביותר הם קריים (chees)!

(3) למהפך הציבורי-טימוטי של ג"ח נקרא פרזס א' ה' ג' (המדינה)!

(4) צמטר להרכיב מילה קיבוצית בדומה לקומוניסט!
קומאץ!

ל, איך ביה לא שוק החבל?

-אוי, טוב היום ספורט הזה כל כך לא לענין. יש לי פעם בשבוע שבת אחת-היא ת-פוסה.

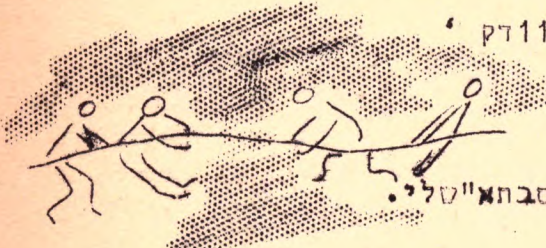
-עזוב, זה רק חצי יום.

-אז חצי יום יחבזנו לי-ועוד יום שבת אחד אבוד. ש-שמע אולי נדחה את יום הספורט לשבת הבאה? (ששש...וננסה גם אז לדחות וכ'...)
-הוי ציגה זילפט-סתם עושים כלמיני שטויות. אני הייתי מביין לו היינו רוצים למרחק של...5ק"מ לפחות ועולים על גב גבוה, עושים אומגה מהמיגדל ומשחק לילה; זה אני מביין. זה גם כן משהו. אני בטוח שלא יצליח.

... אחרי! מהר! בנים עזרו!!! נו פלגמטית קפאי! ברום!!! הדיות!

שש כולם נוספים כמו קטרים אבל הפנים זוהרים (הודות לבלצעים האקרובטים והמכסו-ליים שכהלים עברו).

מתנהל ויכוח על הזמן: אנחנו עברנו את המסלול ב-11דק ' אבל אנחנו הצלחנו לעבור אותו ב-3דק!!!

-אל תאמינו לו הוא בטח מסקר. אינך ממליץ שאל אפילו את שמוליק.

-אל תעשה שנים כל כך חמימות. בנימין עם תעסה לנו... (לוחש) תקבל שוקולד"מהסבתא" שלי.

-וגם לי תתן.

-כן, גתם תסקי לי את הגינה ע"י הצריף.

הנה הגיע מסמר התחרות-מסיכת הבל.

(לולא הם, הסכנה למכנסים לא היינו מנצחים.

לסיכום: מליבה. השופט מכריז על הקבוצה המנצחת (ראה זה פלא-הקבוצה העצמה מוסמעת מנצח-ונה). "קרועי המכנסים" מוחים באעקה. בלופר! שופט ממז... "סבתא" לא תיתן לך שו-קולדורמכין!

-מה יש, אפילו באולימפידה מרמים, אז ימה לו אסור? והנה מתחילים הריקודים.

יאללה!?! לא. יאמן אפילו הבנים שאף פעם לא רקדו עכשיו הם "רוקדים" (!!!)

-רק למען זה כדאי לקיים ימי ספורט, בחיי.

הבנים אפילו מסחררים את הבנות. עוד פולקה!!! ולס!!!

דומני שקוד לא היה ערב כזה. אם כל ערב הבנים ירקדו כפי שעשו בערב זה אז לבנות מובטחם בני זוג.

ולכל הטימיסטיים (יות)-אל תאמרו: לא רוצה לפני שתדעו ותראו.

יענקלה (י"ב)

דגש כבד !!

ב; תפוכח איומה של גפיה הסתדרה במסיכות החבל. ד. קרן שצויד בתאוריות מלאות, לא הצליח להחיר, חברה-עזרו לו! (אפילו לדן)

ד; להקת הנח"ל אבדה את פרנסתה"כשהשויצרים" שלנו החליטו שהגיע הזמן להוכיח את כסרונם.

א; יעקב מבקש מהמומחים (יות), לחקן את מכנסיו (ותם השכבה שמחת) בהקדם האפשרי, ומצפה כבר לחוויות ביום ספורט הבא.

ג; סוף סוף נפתרה בעית ההדרכה בדורה. ראש האגף ליחסי ציבור ופרסומת, מר א. רייף, הסיט את כל בני חטיבת הבנים ש.הסרטיים והבחורות העירוניות קטמו להם יותר מקפיצה לחלל העולם.

ה; בסומת ריקודים אבדו רחל ולאה, המוצא הישר מתבקש להחזירן לפי הכת-ובת: "מבודת הרוקיה"-ותודה למפוע.

- 1; המקלחת החדשה גורמת לצרות לא מקורות:
- 2} ששתי הטלחים אבשו לעד.
- 3} אין פנאי לעשיית שיעורים (המיה החמים מוסכים שבעתיים).

הודעה דחופה

סנקציות מיוחדות על כתבי יד

334 מדיניות המנהל אישיות

על ספרות ואמנות

עד עלות העמוד / מ.ש.מיר

הסיפור עד עלות השחר נכתב ע"י משה שמיר סופר שהתחנך מספר שנים בקבוץ וראה את הבעיות מקרוב, הסיפור מעלה בעיות מספר מחיי היום-יום הקבוציים. עבודה-חוסר מ-חמיד בידים עובדות, בעל התפקיד שתפקידו תופש את רוב זמנו עד כדי כך שאין לו זמן להשכיב את ילדו. ובכלל, בעית נשיאת תפקידים בקיבוץ, שאלת האומץ בקיבוץ ויחס הקיבוץ לילד. הוא מביא קצת גם מחייו הפרטיים שבחדר, הסיפור מעלה קטעים מציאותיים מהחיים. אבל מעלה רק את הצעד האפור והמדכא, ומתעלם כמעט מנקודות האור והשיאים החיוביים שבחיי הקיבוץ החברתיים והתרבותיים. לפרות כזו, המצמת קטע מן החיים ואפילו המציאותי ביותר, בכל זאת הוא רק חלק ממסכת שלמה, ושאין לה יורדת למהות הדברים, אלא מוסרת רק על חצונותם, זו היא ספרות נטורליסטית. הסיפור הוא על סדרן-העבודה הקיבוצי עם ש לל בעיותיו. המתיאש לפעמים מתוך קשיים רבים, הנמלץ לעבוד גם בלילה למען יספיק את העבודה, וכמו כן האדם הנחראי בעבודתו, גם בסידור חדר-האוכל או בישיבת המזכירות המתוארת כליכוח בין גישות שונות ולא בין אנשים.

בעיה נוספת מופיעה והיא בעיה האמן בקיבוץ, הסופר מעלה את הנגוד כביכול בין האמן, והקיבוץ, הפחרון לדעתו הוא עזיבת הקיבוץ ע"י האמנים.

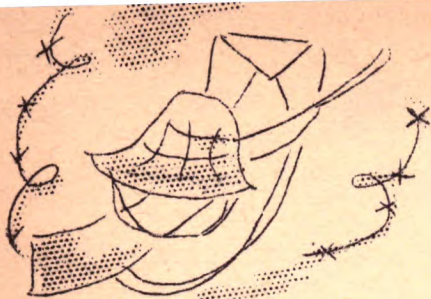
אמנם היו תקופות שהיה ניגוד בין האמן והקיבוץ, אבל כעת יוארים האמנים בשעות העבודה ובזמנים אלה נעלמה הבעיה. כדי להגביר את הדיכאון נעזר הסופר במ-זג האויר הטרופי, הגשם, הרוח, החושך והשלוליות הבוצניות. הוא מדגיש ששני החברים עובדים בשעות הלילה בשעה שקר וחשוך בחוץ.

לעומת כל האפור והמדכא מעלה הסו-פר את הדמיונות העיקריות בחיוביות, כספי-סדרן העבודה: אדם נושא בעול שענ-יני הקיבוץ קודמים בטבלו לכל, אינו מותר לאישתו ונשאר בודד אחרי עזיבתה, חובותיו הרבות גורמות שיזניח את בנו הקטן.

החבר השני-גרשון: גם הוא חבר נאמן לקיבוץ אבל רגיש מפני פגיעות וקשה לו לסלוח. יש בו מן הטוב והחמימות, הוא מחפש בקיבוץ את החברות והאמון ההדדי וממלא את חובתו למקום עבודתו ע"י כך שבשעות הצורך נשאר לעבוד גם בלילה. הוא מרגיש שהילד, עמוס, בנו של הסדרן, מוזנח בגלל תפקידו של אביו והוא מטפל בו ועושה אפילו תוכניות לנסוע איתו אל אימו הנמצאת בעיר. עדנה היא חברת קיבוץ-אמן-טעוסקת במוזיקה, מפאת מצבו הקשה של הקיבוץ מופסקים למודי הפס-נחר וזה פוגע בה קשות. היא אינה יכולה לוותר על המוזיקה, ונפגעת מחוסר יחס מצד המשק ועוזבת את הקיבוץ. בסיכום: הסיפור, עד עלות השחר" מעלה קטע מהחיים בקיבוץ, חסרוננו הוא הזאת: שהוא מעלה "רק" חלק ואת החלק האפור יותר, וממעט לעלות את הא-

חילים עותבים

חיוך צבאי

לאחוק זה קשה קצת. בכל זאת בני אדם רציניים כמונו, לא רגילים לאחוק. כי לחיך זה יותר קל ונימוסי, ואומנם לחיך-חיכנו לא פעם, חיכנו לא פעם מזונס, וחיכנו לא פעם מדבר מה היהולי, אבל הרבה נשכח, כי רבה הדרך שעברנו. 5 עברנו כל הדרך הזאת. 5 ימים הינו חקלת, 5 שבועות היינו בטירונות, 5 שבועות היינו הקורס נהגות ובטמי-שי לראשון יש לי יום הולדת ולכן אזכיר 5 חיוכים.

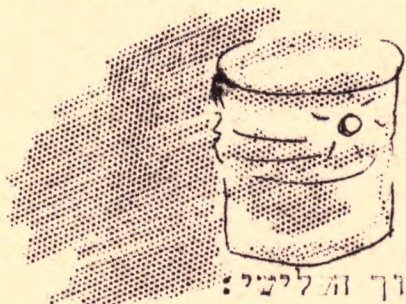

החיוך הראשון:

בטירונות כאשר יהושע נתן גח לאישתו (הרובה) אחרי מריבה עזה שפוצה ביניהם, הוא זרק מהחדר והיא התחלקה במדרגות ו- שברה את בטנה (בית האחיזה בו יהושע היה מחבקה בטטת הצורך). כעונש או יותר נכון כהתפיפות ביניהם הוכרח הוא לחבקה ולנשקה תוך עמידת זרם כש כל המחלקה עומדת ומתמוגגת ליצירו ההולכים וגוברים. מאז כניסתה הוא חי איתה בשלום בחבקו אותה בלילה ובשפספו אותה כל בוקר.

החיוך השני:

כשניסים החליט שנמאס לו להתחטל בטירו-נות, ולהזכר קצת בגורג', אז הוא מצאצא ומב-ריק כל בוקר את כליו, הרובה, הכידון ואח החפירה, הוא לא התביש לנקות אותה ולא רק בחור עונש אלה את 25 הכידונים והחיתים של כל החברה מהמחלקה. הוא אף התנדב לנקות ב-שעות הלילה הקשות לאור המנורה, כשם שהיה קם למשמרת הראשונה בטוקטוריה.

החיוך והליצוי:

כששמרו נמרוד וניסים בטירונות בלילה הראשון בעודם ירוקים ורשומי החיים האזרחיים הבטלניה עוד על פניהם, ב-שעות הקטנות של הלילה השחור, מאחורי שיח חרוק, היה לבם הרחק למטה מהתחחומים ובכל רגע שהיה נשמע רעש היה, דורך ני-סים את הרובה וצועק: "מי שם?" (כמובן הרעש היה משיח שהתנועע ברוח) וכשנמאס לו הדבר וראה גם משהו, דרך וירה. למחרת נרצחה הבית מנוקבת מתבוסת בדמה.

החיוך הרביעי:

אם הייתם מבקרים בת"ס, והייתם ר-ואים מכונית ירוקה ויפה, שיד של נהג ותיק מציצה ונשענת על החלון ויד שניה על ההגה, ופראוף חיוור נישקף מבעד לזכו-כית, ובהתקרבתם יותר הייתם אף מבחינים בטבלא שעליה ציוני מודעות גבל"קל עצים ואבנים" שלעזריה שנגדעו בעיבתם, הייתם מבינים שהמכונית הם נמרוד ובית-ספרו.

החיוך התמימי:

אורך ורחב

26/1/57

שלום לכם חברה!

אני כותב לכם כעת מהדירה הפרטית שלנו בוינה שמוקמה מלפני הרבה שנים, המזכירה את הזמנים של פרנץ יוזף. הגענו לוינה לפני כשנשבע, בטעות הערב המאוחרות לאחר שעברנו דרך של 24 שעות ברכבת מגנובה. דרך נפלאה העוברת את ונציה ואת אזור האלפים המושלגים. ברכבת היה חם אבל כשירדנו נתקלנו ישר ב-18 מעלות (די חם נכון?). בתחילה גרנו במלון שלושה ימים וכעת עברנו לדירה.

וינה היא עיר גדולה למדי עם 2.500.000 תושבים, והיא מחולקת למחוזות. ישנם בה מנינים מלפני מאתיים שנה ובנינם חדש יום. היום מלאה פסלים מכל המינים והתקופות השונות. בשנתיים האחרונות הצליחו האוסטרים לאחר השתחררותם לקום כמעט את כל הריסות מלחמת העולם השנייה. כעת החורף בשיאו ויורד שלג מידי פעם מראה משגע ממש!

נתקלתי פה בזוג חדש והוא הנימוס המופרז של הבריות, אהה יכול לשאלם על רחוב מס-ים אז יספרו לך אגדה שלמה ולא יעזבוך עך הליעך למקום המבוקט. התחבורה פה היא ברובה "זימפים" ו- כעת מתחילים לפתח גם את הרכבת התחתית.

בעיר זו מורגשת מאד החלוקה המעמדית של החברה. הפועל מרויח מעט מאד ובקושי מסוגל להחקים. עד כה כמעט שלא ראיתי מאום אבל-תוכניות רבות יש. הספקתי לבקר במוזאון גדול וקצת להס-תוכב בעיר. כמו כן נבטתי לאקדמיה גבוהה לציור ושם לאחר ש-ראו את עבודתי הסכימו לקבליני למרות שאני לא יודע את השפה ומחוסר כל תודות.

בשבוע הבא (מכתיבת המכתב) אני אתחיל לצייר שם. אחי מ-איר נכנס למנה-ספר לבני דיפלומטים באנגליה והוא עדין לא מ-בין אף מילה צוסף לכך השגנו סטודנט שתמורת סכום קטן נותן לנו שיקוריו בבית, באנגליה למאיר ובגרמנית לי. לסיכום:אני משמין ועושה חיים על חשבון הסוכנות... זה הכל בינתיים. אני מבקשכם שתכתבו לי על הנעשה במסך ובכיתה. ד"ש לכל החברה מיתר הכתות, לרות, למרים ולחייילים!

